

ЗДРАЧЪТ

Този здрач е бавен като музика,
що съм слушал някога в детинство.
Тих е като свещите и розите,
що закриват бели мъртъвци.

Здрачът ми напомня скръбни стаи,
дето вехне огън във камината;
старомодни шапки със пера
и жени в старинни тоалети.

В здрача е набожното дете,
що се моли кротко пред иконата.
По челото го целува майка му,
в бялото креватче го завива.

Здрачът, що дохожда от небето,
скръбен като моето сърце,
като него пълен със безмълвие,
пълен с очертания и сънища.

РАВНИНА

Под тъмното небе на есента
в безкрайната и пуста равнина,
със черни клони, без листа,
самотни грохват старите дървета.
Тук има мрак. Тук има тишина.

Над хоризонтите прелитат само врани.
Надолу
по есенните пътища, из голата
и суха равнина, безмълвно,
с въздишки тръгват старите мъгли.

О, тази тежка старост на дърветата,
на равнината, на мъглите в есента!
Из сухите листа не шумоли
тревожна стъпка на човек,
нито на звяр.
Аз тука виждам само самотата си
и този мрак, и тази пустота,
срещу които вятърът напразно се бунтува.

Във мен се ражда топлият копнеж
за хората в града и за шума им.
Аз ще се върна там преди снега,
преди безкрайността да стане бяла.

Аз ще се върна там и никога
не ще си спомням за самотните дървета,
за есента, за враните,
за старостта на тази равнина...

Листата само надалеч шумят.
И над притихналия път
минава бавно есента.

Хаотична сцена.

Загър сгаритъ кучици на театъра,
въ една квадратна, издѣтелна стая,
привлечитъ им дъло обмѣнаване
срѣдъ сѣдучи ~~на~~ и сѣрѣчи отъ хартия.

Богъ златим кудри въ тъмното тринко
двинува тои се движене по сцената;
изнеждана им прииму отъ дѣтска приказка,
въ ракиитъ на сѣрѣчъ декоръ.

По уѣм дум азъ дрънкахъ на тъмното,
им танцувахъ съ мифи отъ картонъ.
По умуята ~~на~~ малка шарманки.
Мухомовата дבורи и кинематоскопи.

А вечеръ им дохождаше Пурсонетъ
съ висока сѣра шапка съ рѣзавенъ..

ОПУШЕНА СПИРКА

Вървах под безмълвния пушек на къщите
и мислех, че дългия ден е така отегчителен.
В тъмните облаци светеше сребърно слънцето.
Пееха някъде скръбно сирените... Тебе те нямаше.

Тихо слезни от трамвая на старата спирка опушена,
приблужи ме безмълвно... Ще дойдеш ли?

Ще застанеш ли близо до мен?

Дай ми твоята тъмна ръка...

помилвай ръката ми нежна.

Попитай защо съм замислен и тих, и студен,

както винаги.

И аз ще ти кажа тогава, че съм много

самотен наистина,

че обичам очите ти много и твоите думи, и тебе,

че когато те няма, денят е така отегчителен.

А слънцето хилаво старите стрехи изкачва.

Трамваят ще тръгне, но ти ще останеш при мене.

Ще приказваш до мен и ще мислиш за мен,

ще ме гледаш.

А аз ще те слушам безмълвно, спокоен и тих
ще вървя
и ще мисля, че все ще отвикна да мълча,
да се скитам самичък.

Бил съм нервен пред тебе понякога,
но всичко си има причина.
Аз бях сам и не казвах, аз те исках и също не казвах,
не разбирах, че чакам да ме търсиш
и ти да ме викаш,
и това, че бих станал спокоен, ако дойдеш
при мене завинаги.

Нека да бъдем добри, нека забравим дъжда,
който измокри дърветата. Да забравим и
лошите срещи.
Хората, що отминават, ще ни кимат в алеите дълго.
Във широката вечер на парка ще мълчим
и ще дишаме заедно.

Тихо слезни от трамвая на старата спирка опушена.